

eller en anden omluskende gammel Ræv snappede hende bort under hans Fraværelse.

At Jakobe just ikke opmuntrede ham men endog temmelig tydeligt undgik hans Selskab, nedslog ikke hans Haab. Han havde fra første Færd været klar over, at han maatte gaa lempelig tilværks, saa at sige erobre hende Stykke for Stykke, . . . og forresten mente han allerede at være rykket hendes Hjerte saa nær, at han kunde høre det banke. Den forøgede Skyhed, hvormed hun i den sidste Tid omgikkes ham, opfattede han netop som et godt Tegn. Nu vilde han holde sig lidt paa Afstand og give hende Ro og Tid til at overveje, forinden hans skred til Handling.

En Dag fik han et Ekspresbrev fra Ivan, der glædestraalende meddelte ham, at den Artikel, Dyhring havde lovet at skrive om hans Ideer, nu var gaaet i Trykken og rimeligvis vilde komme i „Falken“ allerede den næste Dag.

„Tjen mig nu i“ — skrev han — „at gøre Dyhring en Visit. Jeg veed, han vil sætte Pris derpaa. Betænk, at det vil kunne blive af Betydning for Dem at overvinde den Uvilje, De mulig føler ved at foretage et saadant Skridt. Dyhring vil paa mange Maader kunne gøre Dem Tjenester baade nu og i Fremtiden. Som jeg før har tilladt mig at sige Dem, kære Sidenius — Presens Bistand er i vore Dage en uomgængelig Nødvendighed!!“

Per sov ikke meget den Nat. Ivan havde for en Ugestid siden igen ført ham sammen med den ansete unge Journalist, og Per havde ved den Lejlighed endelig givet efter for Vennens Bønner og lukket lidt op for sine Hemmeligheder. Forøvrig havde han selv anset det for ganske klogt saaledes at berede Vejen for sit Skrift, og han var nu spændt paa for første Gang at se sit Navn og sine Tanker forkyndt for den undrende Verden.

Det blev dog kun til Skuffelse og Ærgrelse for ham. I Stedet for den ledende Artikel, han havde ventet, fandt han paa Bladets tredje Side en halv Spalte trykt med Petit og underskrevet med et af Dyhrings mange Mærker S'il vous plait. At Artiklen var holdt i en spøgefuld Tone, mærkede han endda slet ikke.